

170

U S T A W A

z dnia 28 kwietnia 1952 r.

o zmianie niektórych przepisów postępowania karnego.

Art. 1. W kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 65 i 211 otrzymują brzmienie:

„Art. 65. § 1. W sprawie z oskarżenia prywatnego prokurator może objąć oskarżenie, jeżeli uzna, że tego wymaga interes publiczny. Przez objęcie oskarżenia rozumie się wniesienie i popieranie oskarżenia przez prokuratora bądź przyłączenie się prokuratora w każdym stadium postępowania do oskarżenia, wniesionego przez oskarżyciela prywatnego.

§ 2. Postępowanie toczy się wówczas z urzędu.

§ 3. W razie odstąpienia prokuratora od oskarżenia sąd umarza postępowanie, jeżeli sprawę wszczął prokurator. O odstąpieniu prokuratora od oskarżenia zawiadamia się pokrzywdzonego, który może wnieść akt oskarżenia.

§ 4. O odstąpieniu prokuratora od oskarżenia w sprawie, wszczętej przez oskarżyciela prywatnego, sąd zawiadamia oskarżyciela prywatnego; postępowania nie umarza się, oskarżyciel prywatny może popierać oskarżenie, a sprawa toczy się wówczas z oskarżenia prywatnego.

Art. 211. § 1. Termin do założenia rewizji wynosi czternaście dni, liczy się od daty ogłoszenia wyroku i jest zawity.

§ 2. Termin do założenia rewizji od wyroku zaoczno liczy się od daty doręczenia odpisu wyroku.”

2) art. 212 otrzymuje brzmienie:

„Art. 212. Oskarżonemu aresztowanemu, który nie ma obrońcy, wyrok z uzasadnieniem doręcza się w ciągu dni siedmiu od daty ogłoszenia.”

3) art. 281, 325—327, 334 i 335 otrzymują brzmienie:

„Art. 281. § 1. Ogłoszenie wyroku odbywa się zawsze jawnie.

§ 2. W sprawie, w której rozprawa odbyła się przy drzwiach zamkniętych, sąd może zarządzić odczytanie uzasadnienia wyroku z wyłączeniem jawności.

Art. 325. § 1. Natychmiast po ukończeniu głosowania sąd sporządza na piśmie sentencję wyroku z uzasadnieniem.

§ 2. Sentencję wyroku z uzasadnieniem podpisują wszyscy sędziowie, którzy brali udział w wydaniu wyroku, nie wyłączając przegłosowanego.

Art. 326. Sędzia przegłosowany ma prawo złożyć na

piśmie uzasadnienie swego odrębnego zdania do czasu ogłoszenia wyroku.

Art. 327. W sprawie zawilej sąd może odroczyć wydanie wyroku najwyżej na trzy dni. Dzień i godzinę ogłoszenia wyroku należy niezwłocznie obwieścić w sali sądowej.

Art. 334. Po podpisaniu wyroku przewodniczący ogłasza publicznie sentencję wyroku, a obecni, z wyjątkiem sądu, wysłuchują jej stojąc.

Art. 335. § 1. Po ogłoszeniu sentencji przewodniczący odczytuje uzasadnienie wyroku.

§ 2. Po ogłoszeniu sentencji i odczytaniu uzasadnienia przewodniczący wskazuje stronom termin i tryb odwołania się od wyroku.”

4) art. 337, 338 i 340 skreśla się,

5) art. 348 i 349 otrzymują brzmienie:

„Art. 348. Odpis wyroku zaocznego z uzasadnieniem doręcza się oskarżonemu, zawiadamiając go równocześnie, że termin do założenia rewizji lub do wniesienia sprzeciwu liczy się od daty doręczenia tego odpisu.

Art. 349. § 1. Oskarżony może bądź założyć rewizję, bądź wnieść sprzeciw z prośbą o zarządzenie nowej rozprawy w sądzie pierwszej instancji. W sprzeciwie oskarżony obowiązany jest usprawiedliwić swe niestawienie oraz uzasadnić, dlaczego nie mógł o przyczynie niestawienia zawiadomić sądu przed wydaniem wyroku.

§ 2. Wybór jednego ze środków obrony powoduje utratę drugiego, chyba że oskarżony połączy ze sprzeciwem, na wypadek jego odrzucenia, rewizję.”

6) art. 361 skreśla się,

7) art. 363 § 2, 365—368, 373 § 1—3, 382, 396 § 2, 404, 405, 406, 411, 412 § 1, 414 § 1, 420, 423 § 1 i 424 § 1 otrzymują brzmienie:

„Art. 363. § 2. W razie śmierci oskarżyciela prywatnego przed upływem terminu do założenia rewizji — małżonkowi zmarłego, dzieciom i wnukom służy w terminie zawitym jednego miesiąca od dnia śmierci oskarżyciela prywatnego prawo zgłoszenia, iż wstępują w prawa strony. Termin do założenia rewizji, wskazany w art. 211 § 1, liczy się wówczas od dnia zgłoszenia.

Art. 365. § 1. Rewizja powoda cywilnego podlega rozpoznaniu tylko wtedy, gdy oskarżyciel lub oskarżony założył rewizję, chyba że oskarżyciel publiczny nie brał udziału w rozprawie.

§ 2. Jeżeli oskarżyciel lub oskarżony rewizję cofnął, sąd pozostawia bez rozpoznania rewizję powoda cywilnego i zwraca mu wniesioną z tytułu rewizji opłatę.

Art. 366. Powód cywilny, którego rewizja nie podlega rozpoznaniu z przyczyn, wskazanych w art. 365, może wytoczyć sprawę przed sądem cywilnym o roszczenie, którego mu nie zasądzono w postępowaniu karnym.

Art. 367. § 1. Rewizję składa się na piśmie w terminie zawitym, wskazanym w art. 211, do sądu, który wydał zaskarżony wyrok.

§ 2. Rewizja od wyroku sądu wojewódzkiego, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinna być sporządzona przez osobę, uprawnioną do występowania przed sądem na podstawie prawa o ustroju adwokatury.

Art. 368. W razie założenia rewizji po terminie lub przez osobę nie upoważnioną, prezes odmawia przyjęcia i zawiadamia o tym składającego rewizję.

Art. 373. § 1. W rewizji należy podać, na czym polega zarzucana obraza lub uchybienie, i wskazać te części wyroku, o których uchylenie lub zmianę strona wnosi.

§ 2. Rewizja, wniesiona przez samego oskarżonego lub przez osoby, wymienione w art. 362, podlega rozpoznaniu w granicach, określonych w art. 371, choćby nie czyniła zadość przepisowi § 1.

§ 3. W rewizji można zarzucać tylko uchybienia, obrażające prawa strony, na której korzyść założono rewizję.

Art. 382. § 1. W postępowaniu rewizyjnym stosuje się odpowiednio przepisy art. 264, 265, 267, 268, 270—285, 316, 318—324, 327—334, 336, 341 i 342 § 1 i 2, a w postępowaniu rewizyjnym przed sądem wojewódzkim stosuje się również przepisy art. 325, 326 i 335 § 1 a nadto, jeżeli uzupełnia się przewód sądowy pierwszej instancji — przepisy art. 295, 297—304 i 306—312.

§ 2. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym sąd po ukończeniu głosowania sporządza na piśmie sentencję wyroku; po ogłoszeniu sentencji przewodniczący przytacza ustnie najważniejsze powody wyroku. Sędzia przegłosowany może złożyć uzasadnienie swego zdania odrębnego do czasu uzasadnienia wyroku. Sentencję i uzasadnienie wyroku podpisują wszyscy sędziowie, którzy brali udział w wydaniu wyroku, nie wyłączając przegłosowanego.

Art. 396. § 2. Nadzwyczajną rewizję wnosi się bezpośrednio do Sądu Najwyższego.

Art. 404. Sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, kieruje wyrok do wykonania natychmiast po jego uprawomocnieniu się i w tym celu przesyła odpis sentencji wyroku z oznaczeniem daty jego prawomocności organom administracji więziennej, Milicji Obywatelskiej i innym organom lub zakładom, powołanym do wykonania wyroku. Odpis sentencji wyroku sąd przesyła równocześnie właściwemu prokuratorowi.

Art. 405. Prokurator wykonuje nadzór nad prawidłowym wykonaniem wyroku.

Art. 406. Organy administracji więziennej zawiadamiają prokuratora o rozpoczęciu i zakończeniu kary pozbawienia wolności. O wykonaniu kary innego rodzaju

organy lub zakłady, wykonujące wyrok, zawiadamiają sąd.

Art. 411. W razie niemożności ściągnięcia w całości lub w części z majątku skazanego zasądzonych grzywien, kar pieniężnych, opłat i kosztów postępowania sporządza się protokół i przedstawia się go sądowi, który wydał wyrok w pierwszej instancji.

Art. 412. § 1. Po otrzymaniu protokołu o niemożności ściągnięcia grzywien lub kary pieniężnej sąd na posiedzeniu niejawnym po rozważeniu wniosku prokuratora wydaje postanowienie co do kary zastępczej, jeżeli jej nie oznaczono w wyroku skazującym. Jeżeli kara zastępcza została w wyroku oznaczona, sąd kieruje wyrok do wykonania kary zastępczej.

Art. 414. § 1. Protokół, określony w art. 411, sporządza się również w przypadku, gdyby ściągnięcie grzywien, kary pieniężnej, opłat i kosztów postępowania naraziło skazanego lub jego rodzinę na zbyt ciężkie skutki. Protokół ten przedstawia się sądowi, który wydał wyrok w pierwszej instancji.

Art. 420. Na prośbę skazanego prezes tego sądu, który wydał wyrok w pierwszej instancji, może po wysłuchaniu wniosku prokuratora odroczyć na czas do jednego roku wykonanie kary pozbawienia wolności, jeżeli jej natychmiastowe wykonanie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

Art. 423. § 1. Przerwy wykonania kary pozbawienia wolności udziela prokurator wojewódzki.

Art. 424. § 1. Na prośbę skazanego prezes tego sądu, który wydał wyrok w pierwszej instancji, może odroczyć ściągnięcie grzywien lub kary pieniężnej albo rozłożyć ją na raty na czas, nie przekraczający jednego roku, jeżeli natychmiastowe ściągnięcie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

8) w art. 448:

a) lit. g) skreśla się,

b) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) koszty wykonania wyroku z wyłączeniem kosztów utrzymania skazanych w więzieniach i aresztach”;

9) art. 455 skreśla się,

10) w art. 457 lit. c) skreśla się.

Art. 2. Uchyła się art. 11 § 2 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego i skreśla się oznaczenie „§ 1” w art. 11.

Art. 3. Zasądzone prawomocnymi wyrokami koszty postępowania, nie ściągnięte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się w części, dotyczącej kosztów utrzymania osób tymczasowo aresztowanych i osób, skazanych na karę pozbawienia wolności.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 348) art. 10 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W tych sprawach art. 259 i 262 nie mają zastosowania, a organy administracji więziennej zawiadamiają

damiają sąd powiatowy o rozpoczęciu i zakończeniu kary pozbawienia wolności”.

Art. 5. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Generalnemu Prokuratorowi Rzeczypospolitej.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym jednak że zmiany w przepisach kodeksu postępo-

wania karnego, dotyczące trybu uzasadniania i zaskarżania wyroków sądów powiatowych, wchodzi w życie w dniu 1 października 1952 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

171

U S T A W A

z dnia 28 kwietnia 1952 r.

o pracy na polskich morskich statkach handlowych w żegludze międzynarodowej

Zadaniem Polskiej Marynarki Handlowej jest wykonywanie narodowych planów gospodarczych na odcinku transportu morskiego.

Służba w Polskiej Marynarce Handlowej jest zaszczytem i zobowiązuje każdego marynarza do godnego reprezentowania bandery Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w kraju i za granicą.

Polska Ludowa zapewniła marynarzom stałość zatrudnienia, zaspokojenie ich potrzeb bytowych i kulturalnych, opiekę leczniczą, zabezpieczenie na wypadek inwalidztwa i na starość oraz możliwość podwyższenia kwalifikacji zawodowych, stwarzając w ten sposób warunki dla rozwoju Polskiej Marynarki Handlowej.

Tym warunkom powinno odpowiadać świadome zwiększanie wydajności pracy, ścisłe przestrzeganie socjalistycznej dyscypliny pracy i przepisów, obowiązujących marynarza.

Dlatego stanowi się, co następuje:

R o z d z i a ł 1.

Przepisy wstępne.

Art. 1. 1. Ustawa niniejsza normuje stosunki pracy członków załóg morskich statków handlowych, uprawiających żeglugę międzynarodową pod banderą polską.

2. W sprawach, nie unormowanych niniejszą ustawą, mają zastosowanie przepisy ogólnego ustawodawstwa pracy.

Art. 2. Żegluga międzynarodową w rozumieniu niniejszej ustawy jest żegluga uprawiana pomiędzy portami polskimi i portami zagranicznymi lub pomiędzy portami zagranicznymi.

Art. 3. Członkami załogi są: kapitan, oficerowie i marynarze, zatrudnieni na statku i wpisani na listę załogi.

Art. 4. 1. Załoga powinna składać się z obywateli polskich.

2. Minister Żeglugi może jednak w przypadkach uzasadnionych zezwolić na zatrudnienie cudzoziemców jako członków załogi.

3. Kapitan statku, znajdującego się w podróży, może w wypadkach koniecznych zatrudnić cudzoziemca dla uzupełnienia składu załogi na czas do zakończenia danej podróży.

Art. 5. 1. Kapitanem lub oficerem może być osoba, posiadająca dyplom oficera Polskiej Marynarki Handlowej.

2. Dyplomy oficerów Polskiej Marynarki Handlowej wydaje Minister Żeglugi, który może to uprawnienie przekazać podległym sobie organom.

3. Osoba, posiadająca dyplom zawodowy, wydany przez władze lub instytucje zagraniczne, może pełnić funkcje kapitana lub oficera tylko za zezwoleniem Ministra Żeglugi.

4. Marynarzem może być osoba, posiadająca kwalifikacje zawodowe do pracy na statku.

Art. 6. 1. Dla pełnienia funkcji członka załogi wymagany jest odpowiedni stan zdrowia, stwierdzony świadectwem lekarskim, wydanym przez portowy urząd zdrowia.

2. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Żeglugi ustali w drodze rozporządzenia wymagane dla pracy na statku warunki zdrowia oraz czasokres i tryb badań lekarskich.

Art. 7. Stosunki pracy na statkach, pływających pod banderą polską, podlegają wyłącznie jurysdykcji polskich sądów i władz i polskiemu prawu.

Art. 8. Ustawa niniejsza nie stosuje się do stosunków pracy na statkach, używanych do rybołówstwa morskiego.